

A fenyőfa lakói

Egy gyönyörű mező szélén nőtt egy hatalmas fenyőfa. Arra szállt Búbos, az ökörsem, s megállt. Leszállt egy vastagabb ágra, körülnézett és így szólt:

- Micsoda otthonos ez a fa, ide rakhatnám a fészkeket, fiókáim itt cseperedhetnek fel!

Elkezdte az apróbbnál apróbb gallyakat és fűszálakat egymásra rakosgatni. Leszállt a mező közepére, és miközben keresgélt, kapirgált, meglátta Pihét, az ökörsem lányát. Felcsillant Búbos szeme: „Ő az igazi!” Pihének is megtetszett Búbos. Sokat beszélgettek, majd Búbos elköszönt, és visszaindult a fenyőfához. Pihe követte, kíváncsi volt az otthonára. Mikor odaért, rájött, hogy ő is szívesen lakna ott, Búbos is nagyon tetszett neki. Búbos megkérdezte Pihétől, hogy:

- Lenne-e kedved itt maradni velem?
- Igen, örömmel! - válaszolt Pihe.

Így már közösen építették tovább a fészket. Miközben tervezgették a jövőjüket, arra szállt két cinke. Búbos megkérdezte:

- Sziasztok, ti mi járatban vagytok errefelé?
- Szervusztok, mi csak új otthont keresünk - válaszolta cinkepapa.
- Ne keressétek tovább, itt ez a nagy fa, ami számotokra is menedéket nyújt - mondta Pihe.

A két cinke nagyon megörült, és elfogadták az ökörsemek felajánlását. Elkezdték építeni ők is a fészkeiket.

Pár nappal később megjelent több madárcsalád a fenyő felett, majd leszálltak az ágaira megpihenni. Hirtelen egy ismerős hang ütötte meg Búbos fülét.

- Jó újra látni téged öreg barátom! - szólt a szajkó.
- Szervusz, de régen láttalak már, mit csinálsz errefelé? - kérdezte Búbos.
- Egy villám csapott bele a fánkba, ahol idáig éltünk. Elindultunk, hogy új otthont találjunk, ahová újra meg tudjuk építeni fészkeinket - mesélte a szajkó.
- Drága Barátom, nem kell tovább keresned, ez a hatalmas fenyőfa otthont nyújt mindnyájunknak - mondta Búbos.

A szajkó és a többi madárcsalád megörültek. Együtt folytatták tovább a fészkeképítést. Pár héttel később elkészültek a lakhelyek. A családok tojásokat raktak, és készültek a fiókák születésére. Az apukák gondoskodtak a párjukról. Ételt hoztak nekik, szépítették a fészket, és felváltva örködtek, hogy vigyázzanak egymásra. Nem olyan régen a szajkó, mikor épp repült hazafelé, megpillantotta, hogy egy nagyobb árnyék követi. Visszanézett és látta, hogy egy héja az. Szerencsére fürgébb volt nála, és alacsonyra ereszkedve sikerült a bokrok között megbújva megmenekülnie. Azóta még jobban vigyáznak egymásra.

Telt-múlt az idő, és a fiókák elkezdtek kikelni. Mindenki nagy örömmel köszöntötte az új jövevényeket. Búbos és Pihe fiókái közül Ricsi nagyon eleven volt. Testvérei mindig szót fogadtak

szüleiknek, míg Ricsi inkább a saját feje szerint cselekedett.

A szajkó volt az, aki a legügyesebben tudott repülni, így ő tanította mindegyik madárkát repülni. Elmondta, hogy addig repülhetnek, amíg még szem előtt vannak, mert azon túl nincsenek biztonságban. Ricsit ez kíváncsivá tette.

Délutánonként a szülők kirepültek ennivalóért. Mivel már nagyobbak voltak a fiókák, több ennivalóra volt szükség, egyedül hagyták őket a fészekben, de szigorúan megmondták, hogy sehova nem mehetnek egyedül, maradjanak ott a helyükön!

De Ricsit ez nem érdekelte, úgy gondolta, itt az idő, hogy messzebbre repüljön. A testvérei kérték, hogy ne menjen, mert veszélyes, de őt nem érdekelte. Elindult, ám észrevette, hogy valaki követi, hátranézett és látta, hogy a héja a sarkában van.

Közben a szülők hazaértek és látták, hogy Ricsi nincs a fészekben. A többiek félve mesélték el, hogy kirepült a fészekből. Búbos segítséget kért a többiektől. Az anyukák a fiókáikkal maradtak, hogy megnyugtassák őket. Az apukák tobozt vettek magukhoz és elindultak.

A távolban meglátták Ricsit és a héját, ahogy üldözi. A madárcsapat magasabbra repült, és a héja fölé érve nekiálltak tobozzal dobálni. A nagy madár nem tudta hirtelen, hogy mi történik, felnézett, és egy toboz úgy fejbe találta, hogy megszédült és elkezdett zuhanni. Egy sziklára csapódott, ami eltörte a szárnyát, és nem tudott többet felszállni. A madarak ujjongtak, mert legyőzték az ellenséget.

Búbos szorosán átölelte a fiát, majd utána jól leszidta, azt mondta, hogy:

- Remélem megtanultad, hogy miért fontos, hogy szót fogadj! Mi soha nem akartunk nektek rosszat, csak védeni próbáltunk Titeket a veszélytől!
- Tudom, apa! Ne haragudj! - lehajtott fejjel válaszolta Ricsi.

Visszaérve anyukája már kitárt szárnyakkal várta, hogy átölelje kisfiát. Ricsi annyit mondott édesanyjának:

- Ne haragudj, anya, ezután mindig azt teszem, amit kértek! Nagyon szeretlek!
- Én is szeretlek, de jól ránk ijesztettél! Ez többet elő ne forduljon, és most jó ideig fészekfogságban leszel! - mondta Pihe.
- Megértettem! - válaszolta Ricsi.

Ezután mind együtt ünnepelték győzelmüket. A fenyőfa lakói bár különféle madarak, de mindenben számíthatnak egymásra, a bajban segítik egymást, együtt, egy családként győzik le az akadályokat.

Krausz Gabriella
3.b
Dr. Tolnay Sándor Általános Iskola
Gyöngyösfalu